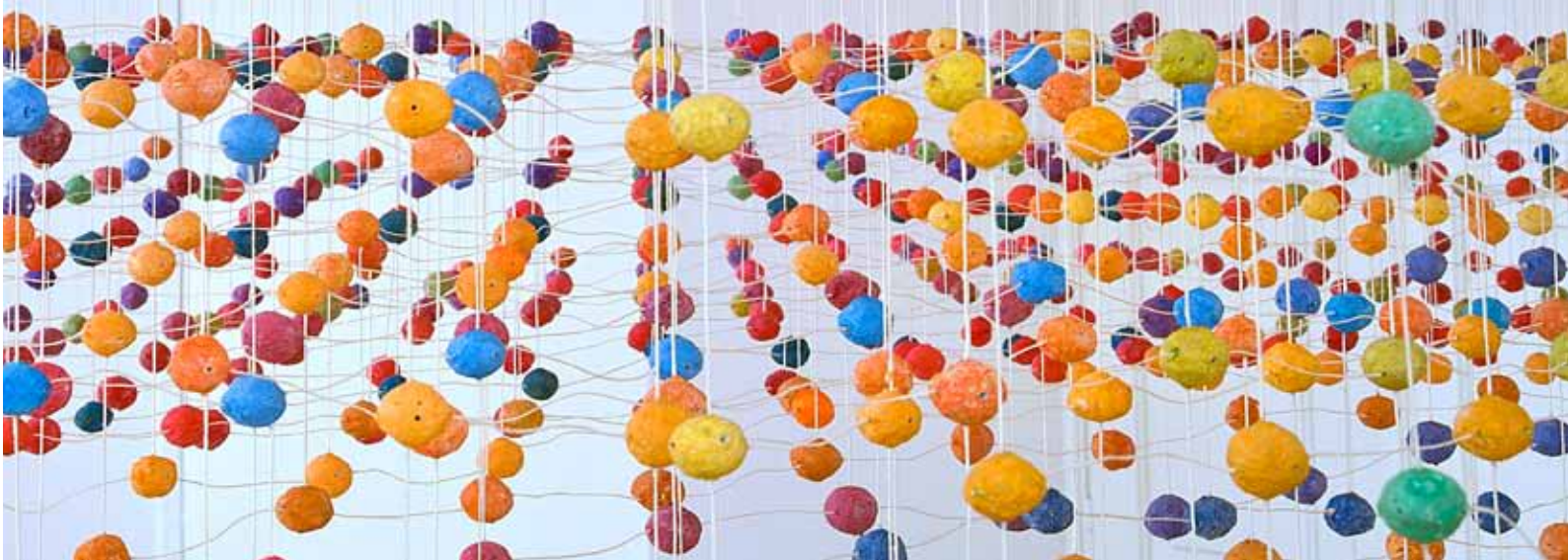

IVANA HEJDUKOVÁ

Místo, kde pravěký člověk
hrál na hudební nástroj

IVANA HEJDUKOVÁ

Místo, kde pravěký člověk hrál na hudební nástroj

26. 3. – 17. 5. 2015

Kdesi, kdysi člověk zahrál poprvé na hudební nástroj. To místo existovalo, ale nevíme kde, ani jak vypadalo. Bylo převrstveno nekonečným množstvím dalších událostí. V daném okamžiku však mělo svou podobu, tvář, která ve virtuální paměti světa stále existuje a i přes jeho zapomnění je spojeno s naší současností neviditelným předivem kauzality.

Možností, jak se k takovému místu dostat, je vydat se po prostoročasové struktuře. Na ní se noříme hlouběji a hlouběji, všemi směry, do nekonečna, hluboko do minulosti.

Ivana Hejduková

Roudnická galerie se systematicky věnuje problematice umění instalace. Svědčí o tom mimo jiné úspěšné výstavy Ivana Kafky *Míra snesitelnosti* (2011) nebo rakouské umělkyně Esther Stocker *Prostor bez hranic* (2013), koncipované „na míru“ unikátní prostoře barokní jízďárny. Do volného cyklu *Instalací* přispívá i komorní projekt Ivany Hejdukové *Detail místa, kde pravěký člověk hrál na hudební*

nástroj (2013, obr. 2,3,4), s níž autorka uspěla jako finalistka 8. ročníku mezinárodní soutěže ArtaLagunaPrize 2014 v Benátkách.

Nenápadná solitérní osobnost Ivany Hejdukové (*1958) se vymyká z mainstreamu české výtvarné scény. Do paměti milovníků umění se zapsala především snivými instalacemi *Za úplňku* (2011, obr. 1) a *Čtení knihy v zahradě* (2009, obr. 5) v Nové síni v Praze. Stejně jako v projektu *Detail místa, kde pravěký člověk hrál na hudební nástroj* (2013) v nich otevřela divákům vstup do jiných světů, kde se potkává dávná minulost se současností, a navodila iluzi zvuku a běhu času. Vyzvala na cestu do kosmických dálek i do tišin intimity a mentálních krajín, kde se rodí ideje a představy.

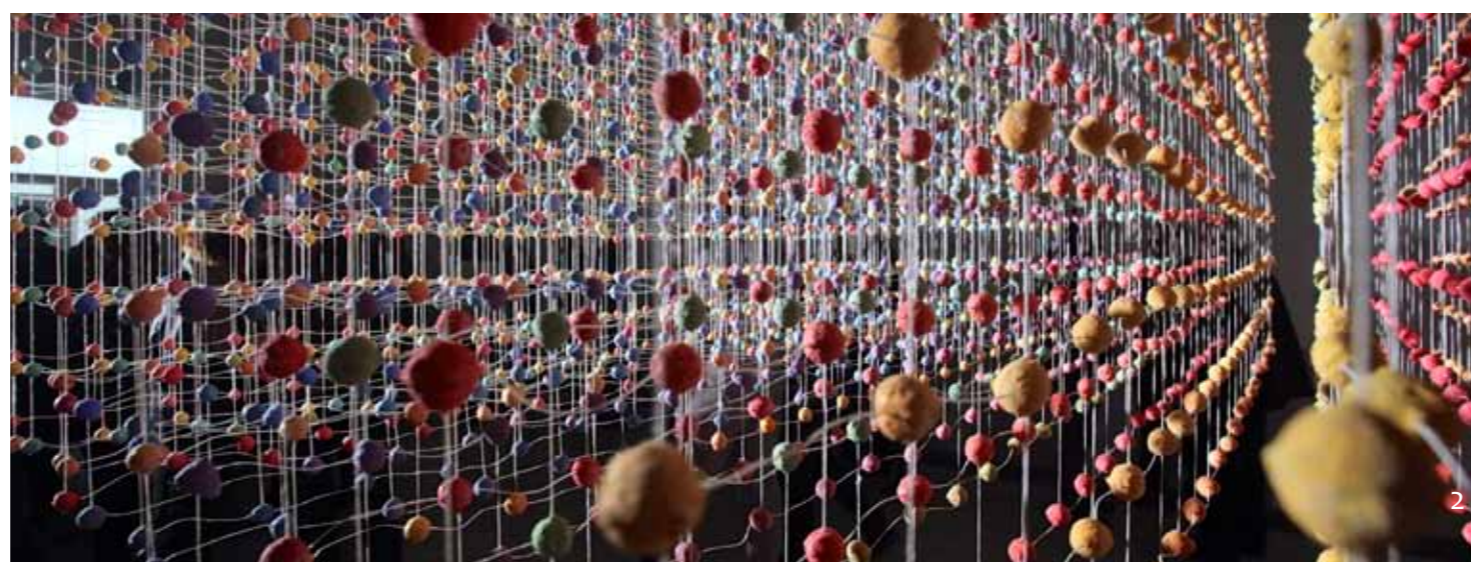
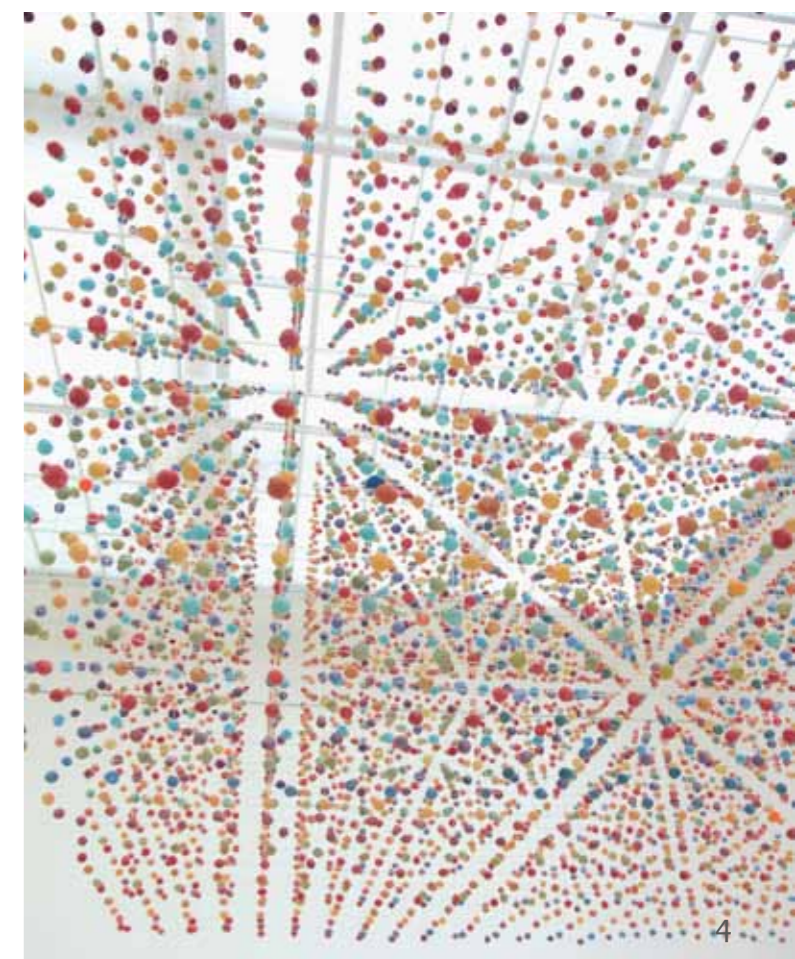
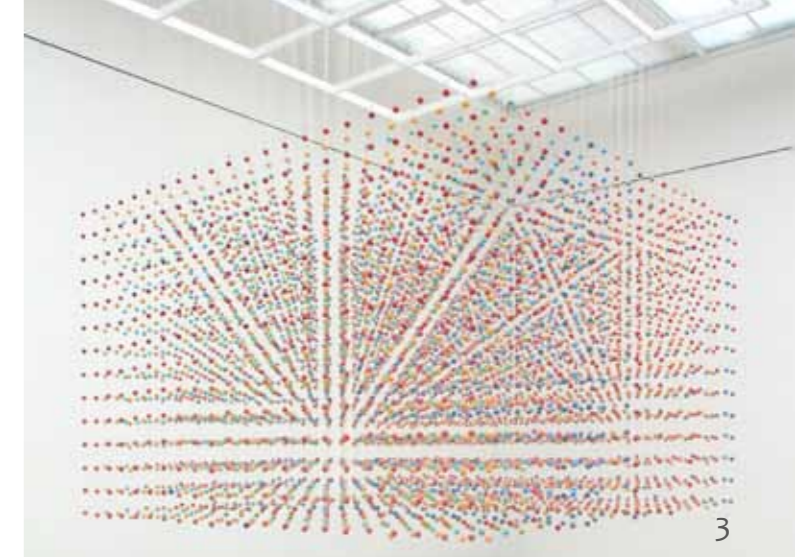
Roudnická instalace, vyslovující zatím nejpřehledněji myšlenku o struktuře, která se skrývá pod vnější slupkou námi vnímaného světa, působí na první pohled spíše jako dokonalý produkt automatizované výroby vynalezený ve vědecké laboratoři. Za náročnou realizací křehké, introvertní představy však stojí zdoluhavá, až minuciózní rukodělná práce, během níž se drobné objekty z barveného papíru spojují do nitěných sítí zavěšených na dřevěný rám. Základní jednotku díla představuje bod v prostoru, uzlík, na něž se vážou další vztahy. Jak umělkyně říká: „Malé kuličky zastupují jakési nosiče událostí, nejmenší částičky. Nejmenší kvanta plynutí času na sebe nabalují jevy hmotné a dokonce i naše emoce. Pokud se ohlédneme do minulosti, nevnímáme minulost jako časovou bezobsažnou strukturu, ale vždycky jako sledy událostí, zážitků, dojmů.“ Na chladnou konstrukci tak autorka zavěsila básnickou metaforu virtuální paměti světa a neviditelného přediva souvislostí, jež nás spojuje s prehis-

torií i s budoucností. Jako bychom podstupovali imaginární cestu časem k samému počátku. Vizuální zážitek umocňuje subtilní hudební doprovod Niny Mikeskové, slyšitelný v intimní „sluchátkové“ verzi.

V ideové výbavě se tu vracíme do časů *Nové citlivosti*, k autorům šedesátých let, kteří se intenzivně zabývali otázkou dichotomie chaosu a řádu, vztahy mezi emocí a racionality. Instalaci lze dokonce považovat za trojrozměrnou odpověď na ikonu roudnické sbírky, obraz *Zakřivený prostor*, který v roce 1970 namaloval Václav Boštík, jeden z hlavních protagonistů *Nové citlivosti*, v průběhu 1. mezinárodního malířského symposia Roudnice '70. Téma bodu jako nejúspornější formy výrazu traktoval na počátku šedesátých let ve svých „kaňkáčích“ také Vladislav Mirvald. Po roce 2000 jej rozvíjela v tušových kresbách Marie Filippovová. Temné body řazené do sérií podle rytmu ruky nebo prázdné vpichy symbolizují v jejím pojetí elementární podobu existence.

Ivana Hejduková vede ve své další snivé instalaci osobitý dialog se svými předchůdci a zároveň formuluje výzvu následovníkům. Jak budou oni interpretovat fundamentální téma uspořádání světa? A jak budou přemýšlet o křehkých a tolik důležitých vazbách mezi námi a minulostí?

Alena Potůčková

Ivana Hejduková

Narozena:

1958 v Příbrami

Studia:

1975–1978 Střední uměleckoprůmyslová škola
v Praze

1981–1987 Akademie výtvarných umění v Praze
(ateliér malby, prof. A. Paderlík a J. Ptáček)

Samostatné výstavy:

1991 Praha, Galerie U Řečických (s Jiřím
Mikeskou)

1994 Praha, Galerie Bratří Čapků, instalace
10 150 hvězd

1994 Francie, Montpellier, Galerie Arcana,
instalace *Ta láska*

1997 Příbram, Galerie Zámeček, instalace
Pocta Zemi

2002 Moravský Krumlov, Galerie Knížecí dům
(s Mikolášem Axmannem a Jiřím Mikeskou)

2003 Příbram, Galerie Zámeček

2004 Brno, Digitální galerie

2009 Praha, Nová síň, instalace *Čtení knihy
v zahradě*

2011 Domažlice, Galerie Dorka (s Pavlem
Homolkou)

2011 Praha, Nová síň, instalace *Za úplňku*

2013 Praha, Nová síň, instalace *Detail místa,
kde pravěký člověk hrál na hudební nástroj*

2014 Benátky, Arsenale Venice, výstava finalistů
soutěže „Arte Laguna Prize“, instalace *Detail
místa, kde pravěký člověk hrál na hudební
nástroj*

2014 Příbram, Galerie Zámeček, instalace
*Detail místa, kde pravěký člověk hrál na hudební
nástroj*

Kontakt:

e-mail: ivana-hejdukova@email.cz

www.ivanahejdukova.cz

Instalace:

***Místo, kde pravěký člověk hrál na hudební
nástroj 2013***

nitě, sádra, papír, dřevo, dráty, 200x200x130 cm

Zvuková kompozice: Nina Mikesková

Tiráž:

Katalogový list vydala Galerie moderního
umění v Roudnici nad Labem, příspěvková
organizace, k výstavě ***Ivana Hejduková / Místo,
kde pravěký člověk hrál na hudební nástroj***
z volného výstavního cyklu **INSTALACE**, která
se konala v době od 26. března do 17. května
2015.

Výstavu podpořilo Ministerstvo kultury ČR.

Koncepce a příprava výstavy: Alena Potůčková

Texty: Alena Potůčková a Ivana Hejduková

Biografie: Ivana Hejduková

Fotografie: archiv autorky

Grafická úprava katalogu, pozvánky a plakátu:

Kateřina Vykouková

Tisk: Galerie moderního umění v Roudnici
nad Labem

ISBN 978-80-87512-40-1

 INSTALACE

 MINISTERSTVO
KULTURY